

[Glistrup]

versiteterne er blevet reduceret til. Det er det, som vi vil kunne opnå, hvis vi genindfører de gode principper tilbage fra dengang, da man blev student i rette tid, dengang hvor de, der blev studenter, virkelig med ydmyghed over for de vidende, over for professorerne, gik ind og sad ved professorens fod og lyttede til, hvad han sagde, i ærbødighed og ikke i selvoppustet selvglæde, hvor man, bevares, ikke kunne blive inviteret ind i TV-Avisen og få lov til at hyle op på alle leder og kanter, men hvor man virkelig havde respekt for de reelle videnskabelige ting, hvor man ikke havde sine fordomsfyldte forhåndsmeninger med, at alt skal ordnes ud fra socialismens ABC, men hvor man i stedet for at være Lysenko'er var dem, der på sokratisk vis gik i gang med virkelig at undersøge, hvordan det skulle være.

Så kan man diskutere, hvilke uddannelser der bliver tilbage, når vi skal lave et hensigtsmæssigt universitet, og dér er der altså en politisk grund, når Fremskridtspartiet først og fremmest peger på, at det gør lægevidenskaben, det er det, vi har brug for. Det gør vi, fordi vi har brug for at styrke vores sundhedspolitik, men langt det meste af det øvrige kan vi ganske roligt smide på den losseplads, hvor det skulle have været smidt allerede i den første VKR-regerings tid.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til ministeren for redegørelsen, som foreligger i dag, om de videregående uddannelser. Jeg siger tak, fordi der er meget inspiration og meget godt stof i redegørelsen. Jeg synes, det har været nyttigt at få et overblik over den historiske udvikling set i det lys, at man har skubbet styrken over på nogle af de tekniske uddannelser og strammet adgangskriterierne til nogle af de uddannelser, hvor der har været ringe beskæftigelsesmuligheder. Det mener jeg er en rigtig politik, og det er en politik, der forvalter de midler godt, der er sat i uddannelsessystemet.

Måske kunne man sige, at for humanisternes vedkommende er det måske lidt for tidligt at være pessimist, for der er jo en humanistbekendtgørelse, som netop er ved at blive ført ud i livet, hvor man åbner mulighed for at kombinere fag på tværs af de traditionelle sektorer, og som skulle gøre, at humanisterne får bedre beskæftigelsesmuligheder i fremtiden. Det synes

jeg bliver spændende at se, og det er i hvert fald nogle af de områder, hvor man kan sige, at Undervisningsministeriet har taget hensyn til de tendenser, der har været i beskæftigelsesudviklingen.

Men redegørelsen beskæftiger sig hovedsagelig med administrative og økonomiske forhold, og det er også udmærket, for det skal jo belyses, men man kunne måske ønske sig, at der også havde været en anden diskussion med, og den kan vi da i hvert fald tage op herinde, nemlig om de højere uddannelsers rolle i samfundet og om behovene for højt uddannede og selvstændigt tænkende mennesker i fremtidens Danmark. Vi er netop i den situation, at samtidig med at behovet for økonomisk styring er åbenbart, er behovet for mange højt kvalificerede, kreative og selvstændige personer voksende. Den ene rapport efter den anden viser nødvendigheden af mere og bedre uddannelse af danskerne på internationalt niveau, både i erhvervsliv, administration og forskning. Den diskussion burde vi også tage op for at skabe sammenhæng i tingene og for at give plads for en langsigtet planlægning, så de institutioner, der beskæftiger sig med de videregående uddannelser og med forskningen, får bedre mulighed for at planlægge deres aktiviteter år for år.

I Det Radikale Venstre er vi klar over, at flere penge ikke gør det. Når man har et system, som i forvejen er behæftet med visse alvorlige mangler, kan det ikke nytte noget ukritisk at poste flere penge i sådan et system, så derfor finder vi, det rigtigste er at gå i gang med at analysere selve systemets svagheder.

Om uddannelsernes kvalitet er det nærliggende at bruge de kriterier, som ministeren har brugt, nemlig studietider, arbejdsløshed, frafald og gennemførelsesprocenter som kvalitetsmåler, men det er ikke helt tilstrækkeligt. Vi må selvfølgelig være klar over, at vi ikke kan tolerere det ressourcespild, der er, når vi har gennemførelsesprocenter på 20-25, og når vi har frafaldsprocenter på 60-70 inden for det første år, men vi bør heller ikke acceptere, at vi har et talentspild i form af personer, som måske var motiverede og egnede til at gennemføre en videregående uddannelse, som måske havde gode talenter for det, at de ikke får lov til at komme ind og gennemføre en uddannelse.

Kvalitet er svært at måle, det må vi medgive, men derfor synes jeg godt, at vi kunne prøve at